

Лист

Mikhail Minakov during a presentation at Wilson Center, 2012.

Лист науковців на підтримку професора Михайла Мінакова

Як група науковців, які працюють над дослідженням України та інших постсовєтських держав, а також у світлі полеміки, що триває, ми хочемо висловити підтримку професорові Михайлу Мінакову, недавно призначеному на посаду головного дослідника з питань України в Інституті Кенана, провідній дослідницькій установі з вивчення пострадянського регіону під юрисдикцією

Центру Вілсона у Вашингтоні (США).

Це призначення було здійснено паралельно до того, як Інститут вирішив розірвати контракт із директоркою Київського офісу, докторкою Катериною Смаглій. (1 березня 2018 року Центр Вілсона оголосив про закриття Офісу.) 27 лютого 2018 року 31 представник Української асоціації випускників Інституту Кенана підписав відкритий лист із заявою, що рішення могло бути «політично мотивованим», пов'язаним із «посиленням прокремлівської політики» Інституту. Звинувачення апелювало до ініціатив Інституту з інформування громадськості, зокрема, зв'язку установи з певними російськими та американськими бізнесменами, яких названо близькими до Кремля, а також із культурним заходом, до якого долучилися митці, що публічно підтримали анексію Криму.

Лист завершується протестом проти призначення професора Мінакова на згадану посаду з аргументацією, що він «відомий своїм упередженим аналізом постмайданних змін в Україні» і не є достатньо «незалежним та академічно зваженим», щоб обіймати цю посаду і бути редактором академічного блогу Інституту Кенана про Україну. Деталей не наведено, але в соціальних мережах цитували авторську статтю Михайла Мінакова, опубліковану у французькій газеті «Le Monde» у вересні 2017 року, де сказано, що «“Революція Гідності” призвела до безсоромної корупції, войовничого націоналізму та згорання свобод».

Розуміючи, що війна на Донбасі, яку розпалює Росія, лежить постійним тягарем на українському суспільстві, а також те, що науковці та громадяни загалом мають право критикувати політику інституцій та організацій, із якими не погоджуються, ми все ж вражені тим, що гостро критичний погляд науковця може бути підставою, щоб заперечувати його право бути призначеним на дослідницьку посаду. Будь-яке критичне судження має бути об'єктом академічної дискусії, хоч би якими різкими були розходження в поглядах.

Тут нам ідеться про припущення, що випливає з Листа і є надто поширеним у нинішніх обставинах, що, мовляв, публічний дискурс є грою з нульовою сумою, в якій протилежна позиція особи неминуче означає її приписування до протилежного табору – себто перетворення на прибічника Російської Федерації. Ми хочемо наголосити на тому, що повага до інтелектуальної свободи критикувати політику та вимагати реформ і не бути при цьому названим агентом Кремля, є не лише правом у відкритому та ліберальному суспільстві, в якому українці прагнуть жити, а й умовою його існування.

Ми не маємо сумніву, що професор Мінаков є вірним прибічником візії України як вільного, демократичного, інклюзивного та відкритого суспільства, як і в тому, що його незмінна відданість вивченню України та просуванню українських інтересів на міжнародному рівні не викликають сумнівів.

Домінік Арель, Оттавський університет

Анна Колін Лебедєв, Університет Париж-Нантер

Мейгіл Фавлер, Стетсонський університет

Григорій Грабович, Гарвардський університет

Олег Коцюба, Український науковий інститут, Гарвардський університет

Софі Лабмроскіні, Центр Марка Блоха, Берлін

Франсуа-Ксав'є Нерар, Університет Париж I

Оксана Шевель, Університет Тафтса

Юлія Шукан, Університет Париж-Нантер

Підписали, в алфавітному порядку:

Алесандро Акілі, Університет Монаша у Мельбурні

Аляксандр Адамянц, Європейський коледж вільних мистецтв у Білорусі, Мінськ

Маргарита Бальмаседа, Університет Сетон-Гол

Тетяна Безрук, Національний університет «Києво-Могилянська Академія»

Марк Бейсингер, Принстонський університет

Йохен Белер, Університет ім. Фрідріха Шилера

Симоне А. Белеца, Неапольський університет імені Фрідріха II

Ян Клаас Берендз, Центр сучасної історії, Потсдам

Алексей Браточкін, Європейський коледж вільних мистецтв у Білорусі

Джованна Броджі, Міланський університет

Лукан Вей, Торонтський університет

Євген Головаха, Інститут соціології НАН України

Софія Грачова, незалежна науковиця

Кристофер Гілі, Бібліотека Даремського університету

Александра Гужон, Бургонський університет

Катерине Гусеф, Центр Марка Блоха, Берлін

Кіт Дерден, Американський університет

Еліза Джуліано, Колумбійський університет

Моніка Епінгер, Сент-луїський університет

Александр Еткінд, Інститут європейського університету

Сергій Єкельчик, Університет Вікторії

Олександр Забірко, Рурський університет у Бохумі

Гвендолін Засе, Оксфордський університет, Центр східноєвропейських та міжнародних студій, Берлін

Джесіка Зихович, Університет Мічигана/Фулбрайтська програма

Володимир Іщенко, НУ «Київська політехніка»

Дженіфер Керол, Бравнський університет

Оксана Кісь, Інститут народознавства, Академія наук України

Гіроакі Куромія, Університет Індіани у Блумінгтоні

Марія Маєрчик, Критика феміністична

Джеред МакБрайд, Каліфорнійський університет Лос-Анджелеса

Тетяна Маляренко, Національний університет «Одеська юридична академія»

Девіл Марплз, Альбертський університет

Алекс Мельник, Альбертський університет

Оксана Міхеєва, Український католицький університет

Анна Мюлер, Мічиганський університет, Дірборн

Ерик Онобль, Женевський університет

Олена Петренко, Рурський університет у Бохумі

Джесіка Пісано, Університет нової школи

Ольга Плахотнік, Критика феміністична

Марія Соневицька, Бард коледж

Володимир Склокін, Український католицький університет

Ігор Торбаков, Університет Упсали

Ан Ле Уеру, Університет Париж-Нантер

Майкл Флаєр, Гарвардський університет

Гжегож Франчак, Міланський університет

Василь Черепанин, Києво-Могилянська академія

Томас Чопард, Інститут історичних досліджень (IHR), Лондонський університет

Дмитро Шевчук, Університет «Острозька академія»

Ульріх Шмід, Санкт-галенський університет

Ольга Шпарага, Європейський коледж вільних мистецтв у Білорусі

Роман Шпорлюк, Гарвардський університет

Альфред Шпреде, Мюнстерський університет